

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 20294/2022
25.01.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, из ..., чији је заједнички пуномоћник Горан Попов, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Недељко Мандић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1917/22 од 15.09.2022. године, у седници одржаној 25.01.2023. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против потврђујућег дела пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1917/22 од 15.09.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против потврђујућег дела пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1917/22 од 15.09.2022. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Сенти П 640/2021 од 23.03.2022. године, ставом првим изреке, одлучено је да се тужбени захтев тужилаца делимично усваја. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима солидарно исплати на име трошкова поправки износ од 227.365,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима солидарно исплати на име накнаде материјалне штете због изгубљене добити за период од децембра 2017. године до децембра 2019. године, износ од 624.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиоцима солидарно накнади парничне трошкове у износу од 274.900,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате. Ставом петим изреке, тужбени захтев тужилаца на име накнаде материјалне штете на име трошкова поправки, преко износа од 227.365,00 динара до тражених 270.885,00 динара, као и на име накнаде материјалне штете због изгубљене добити за период од децембра 2017. године до децембра 2019. године, преко износа од 624.000,00 динара до тражених 936.000,00 динара, је одбијен.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж 1917/22 од 15.09.2022. године, ставом првим изреке, жалбу туженог одбио, а жалбу тужилаца делимично усвојио и делимично одбио, па је пресуду Основног суда у Сенти П 640/21 од 23.03.2022. године

преиначио у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је износ накнаде трошкова поступка повишен на износ од 380.547,04 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате, а у преосталом побијаном усвајајућем делу, пресуда је потврђена. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против потврђујућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, и предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Предмет тражене правне заштите је накнада тужиоцима обичне штете и измакле користи због материјалних недостатака на апартманима које је тужени продао њиховом правном претходнику на основу уговора о купопродаји закљученог 17.11.2016. године. Побијана одлука донета је применом одговарајућих одредби Закона о облигационим односима, а тужени у ревизији не указује ни на један од разлога прописаних одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о његовој посебној ревизији. Указивање на погрешну примену материјалног права није од утицаја, јер за примену института посебне ревизије није од значаја свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења, што овде није случај.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужиоци су поднели 23.12.2019. године, а вредност предмета спора је 1.370.000,00 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена, на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић